ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Пишіть до своєї сторінки з фабрик, з майнів, лісів, залізниць, фармів і від організацій. Пишіть з усіх усюдів і про все!

Сторінка Робітничих Кореспондентів

ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Поширюйте свою газету між робітниками й фармерами! Зробіть свою сторінку справжньою трибуною трудових мас!

ВЖЕ ПРИЙШЛОСЯ ЗАЗНАТИ "ДОБРОБУТУ".

Коли як коли, а цего року таки прийшлось робітникам покоштувати "канадійського добробуту". В дійсности, жахливо представляєсь теперішний стан великої частини робітництва, як також і фармерів. А як перебути оцю довжезну, канадійську зиму, як дати сякетаке удержання родині?—важке питання.

Я й ще один робітник поїхали цеї весни до Ріджайни, Саск., в надії найти яку роботу. Та найшли, лиш не роботу, а купи голодних, обдертих робітників, що тижнями, місяцями, вистоювали в офісі і праці не діждалися. Вистояли й ми 3 тижні, та марна надія. І що тоді діється в серцю робітника, коли він голоден тиняється по місті, а гадка про полишену в нужді жінку й діти раз-у-раз тиснеться до голови? Куди повернеться, бачить перед собою височенні доми, з величезними вікнами, напханими всяким добром, а пузаті пани проходжуються та проїжджаються дорогими автами. Та про це лише той знає; хто сам побував в такім положенню безробітного, а таких є багато.

Й ще сміють пани та їхні прихвостні усякого типу вишсувати та виговорювати що робітничий рух штучно викликаний аґітаторами, Москвою, що тим туманять робітників і т. д.

Ех! Як гидко... Та ж найбільш безкритичному робітникови, мимохіть насувається думка: — Чому воно так є на світі, що одні плавають в багатстві, добрах і нічого не роблять, а другі працюють понад свої сили й не мають чим вижививти своєї родини?

Отже, нудьгуючи в Ріджайні, міряючи місто вздовж і поперек цілими днями, захаживали ми вечерами до Укр. Роб. Дому. (Хоч правда тамошні товариші не мали ще втой час свого будинку, а наймали, де могли). Тепер, як довідуюся з газети, збудували вже свій У.Р.Д.)

В той час давала там відчити товаришка Зень. Миле враження зробили на нас ті лекції, а також і те, що між робітниками є люди з вищою освітою, хоч нам говорили деякі панки, що то анальфабети.

Та ще хочу подати образець, як відносяться орґанізовані робітники до робітників, а як патріоти з під петлюрівського стягу.

Відгравали в Укр. Роб. Домі представленя п. з. "Вихованець", Пішли-б і ми радо подивитись, та на тикет немає гроший. Кажемо придверщикови, що ми раді побачити-б представлення та не маємо на тикет, шляємся без роботи. Тоді він каже: Йдіть товариші до середини. Ми пішли. Вистава ще не зачалася. До нас приступає робітник середних літ, симпатичний, інтеліґентний, набуть голова орґанізації. Починаємо балачку на тему безробіття, робітничих гаразлів і т. д. Він мусить відійти, бо занятий на сцені. Приступає знов жінка з Жіннвідділу і знов зводимо балачку на подібні теми. А тут подає оден товариш часопис, видно всюди товариськість, прихильність. Словом, ми винесли відтам дуже гарне враження. Додаю, що нікому ми не були знакомі.

Не так приймили нас патріоти в своїм Народнім Домі. Відгравали і вони якусь виставу. Пішли ми (бо як то кажуть: добре всьо знати, та не всьо робити) спробувати, чи нас не пустять... А вони кажуть: Ні, ми нікого не пускаємо так, ми збираємо на церкву. Коментарі до цього зайві.

І так нічого в Ріджайні не діждавшись, ми мусіли її покидати, та "битувати фрейта" дальше. Заїхали ми до Брендону, Ман. Те саме і тут. Ходять робітники голодні, роботи немає, а тут ще й поліцмени чомусь переслідують, тонять як псами, там не стань, там ні, там не будь, а що має робітник з собою зробити, про те й не кажуть.

По кількадневнім побуті в Брендоні, вдалось нам записати на секцію. Поробили ми місяць і нас звільнено. Знов шукай за роботою. Виїхали ми тоді з Брендону вже на фарми, щоб бодай не бачити тих міст, де приходиться робітникови так чорно бідити. У фармарів ми згодилися корчувати, де за день тяжкої праці виходило нам по $1.50. На жнивах робив я місяць, більше не було що робити. Ось і цілорічний заробіток. Так, як ми, "заробили" тисячі робітників.

До написання цего допису спонукав мене звіт домініяльного статистичного бюра, поміщений в "Укр. Роб. Вістях", ч. 122. Цей звіт виказує що пересічний робітник заробляє в Канаді 997 доларів на рік..

Я не знаю, де ті робітники мешкають (розуміюсь я говорю про тих чорних робітників, але про усяких аґентів, котрі теж зачисляють себе до робітників), що тільки заробляють, але ми бачимо, скільки позаробляли наші робітники, і чому то аж трапляються крадіжки в нашій місцевости.

Та з лихом треба боротися. Нам, бідноті, треба зорґанізуватися, освідомлювати себе нам треба робітничої освіти. От чого нам не достає. Тоді ми пізнаємо, яку ми ролю відграємо в теперішньому суспільстві, а яка нам належиться, найдемо причини наших злиднів й способи, як їх побороти.

Одьга, Ман. *Чорнороб.*

Й ЗНОВ ПОЧАЛИСЬ ВИБОРИ В ОНТЕРІО.

Хочу написати декілька слів про вибори до провінціонального парляменту в Онтеріо й обіцянки буржуазних кандидатів.

Робітників, звичайно, дурять усякими обіцянками буржуазні кандидати так довго, доки не зядуть у парляментарне крісло. Й робітники, що слухають отих брехливих обіцянок, опісля дожидають отого добра, що їм наобіцювали їхні буржуазні кандидати, на яких вони віддали свої голоси. Та вони чекатимуть на дармо на сповнення всіх отих обіцянок. Оті несвідомі робітники забувають зате, що всі буржуазні кандидати є членами буржуазної кляси й вони не можуть обороняти нікого іншого лише буржуазну клясу. Так воно було в минулому, так буде й тепер. Про це вже кожний робітник, що цвиться отвертими очима на світ, повинен знати.

Що-ж принесли минулі вибори для робітників, коли вони вибирали ліберально-консервативний уряд в Онтеріо? Для робітника вони принесли от що: зрабовано робітникам свободу слова, відбирається робітникам всякі права на життя, а коли робітники посміють впімнутися за своїми правами, тоді поліцію насилає дане правительство й робітники дістають за це клубами по голові, ломлять їм руки, пускають трійливі ґази в очі, а як ще й це не помагає, тоді запаковують робітників в тюрму. Отак воно з тими буржуазними обіцянками було, є, й буде.

Сьогодня ми бачимо оголошення чисто ліберальних кандидатів і ліберально-консервативних. Всі вони мають якісь обіцянки за собою, але за торонтонські події ніхто з цих кандидатів і словом не згадує. І варта, щоб робітники їм пригадали, але це буде тоді, коли робітники зрозуміють своє завдання та виберуть свій чисто робітничий уряд. Сьогодня нас годують тільки обіцянками буржуазні специ, а користі від них для працюючої кляси не було й не буде.

Ось що вони нам тепер обіцяють: ліберальний кандидат Др. Миґиніс говорить таке: "Як ви мене виберете, я вам постараюся, щоб уряд побудував залізну дорогу до Камісконтії, так само буду старатися про ліпші обставини для майнерських сухітників"...

Ліберально - консервативний кандидат Мр. Кенінґ, що був послом до провінціонального парляменту в минулому, каже: "Коли хочете мати "просперіті" як в минулому, так голосуйте за мною". Думаю собі, не вже-ж це не є "просперіті" як робітники домагаються свободи слова, а їм голови зате розбивають? Та-ж це чисте "просперіті" тільки що не для тих, яким голови кривавлять клубами.

А другий чисто ліберальний, Др. Миґиніс хоче дорогу залізну побудувати і для майнерських сохітників добра добитися. О так обманюють всілякими способами робітників, ніби аби добитися по кріслах працюючих до парляментарного крісла, а зате їм всиплять "просперіті" клубами. Ні жадної дороги вони для робітників не збувають, це тільки балачка в часі виборів. А хоч би й так сталося, то хто-ж збудує оту залізну дорогу, якою буржуазні кандидати хочуть заїхати до парляменту? Робітник її збудує так само, як збудував цілий світ, а до него не має права. Так само й цю дорогу збудує робітник, як що цего будуть вимагати буржуазні інтереси. В голоді й холоді буде її будувати, а опісля як схоче переїхати нею, буде солено платити, як буде чим, а як не буде, так йому позволять перейти нею пішки.

Коли-ж робітники вийдуть на страйк в згаданій місцевості, щоб виборoти більший кусок хліба, тоді тою самою дорогою будуть компанії спроваджувати поліцію, військо і машинові кріси, щоб розбити страйк, й виарештувати боєвих робітників. Робітники тоді будуть для себе будувати, коли будуть мати владу в своїх руках, а щоб те сталося, треба бути всім робітникам зорґанізованим.

Тіммінс, Онт. *Робкор.*

СВЯТКУВАЛИ 8-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ТУРФДІМ.

Відділ ТУРФДім в Іст Килдонан, Ман., відсвяткував на 15-го вересня осьму річницю свого існування величавим концерт-мітінґом. Заряд відділу постарався о відповідну програму на це свято і можна сказати, що програма підходила, цему великому святові. Присутні мали нагоду послухати не лиш по мистецьки виконаної гри на мандолінах, але й почути добрих промовців так місцевих, як і товаришів з Вінніпеґу.

Головою концерту був тов. Ю. Гладій. Він отворив концерт-мітінґ і по короткій промові приступив до переведення програми. Перша частина програми складалася з гри на мандолінах і з промови бесідника. Насамперед, місцева дівоча мандолінова орхестра відіграла "Інтернаціонал". Опісля т. Гладій виголосив довшу промову, пояснюючи присутним значіння цего свята. По його промові мандолінова орхестра відіграла ще одну пісню, а опісля виступив з довшим рефератом про значіння цего свята і робітничих орґанізацій, тов. І. Корчинський. Він вказав на здобутки місцевого відділу за 8 літ його існування і взивав всіх, щоб стояли міцно при своїй орґанізації.

Від Жінсекції ім. Степана Мельничука промовляла т-ка О. Кулинич. Вона говорила про осягнення Жінсекції за 5 літ свого існування, про значіння цеї орґанізації для жінок-робітниць, як також взивала, щоб наше жіноцтво звернуло більше уваги на свою орґанізацію, вступало до неї масово і старалося поширити свій світогляд.

Слідуючим бесідником був т. М. Ленартович з Вінніпеґу. Він передав нам щирий привіт від відділу ТУРФДім у Вінніпеґу. В своїй довшій промові згаданий товариш вказав на великі успіхи в нашій орґанізації і сказав, що коли-б ми вспіли викорінити з поміж себе ту байдужність, яка закралася до деяких наших відділів, то наш успіх був би далеко більшим. Багато робітників відносяться байдужно до своїх орґанізацій. Тимчасом ця байдужність не ворожить ніколи нічого доброго, а тимбільше зараз, коли світові імперіялісти приготовляють нову різню і лагодяться до атаку на одиноку в світі робітничо-селянську країну, Радянський Союз.

Від Ц.В.К. ТУРФДім говорив т. Пилипас з Вінніпеґу. Він також вказав на осягнення і деякі недостачі в нашій орґанізації і взивав, щоб члени наших орґанізацій взялись до праці з ще більшим ентузіязмом і старалися усунути з них всякі недомагання.

Останнім бесідником був тов. І. Процак. Він промовляв від місцевого відділу Р.З.Т. Він коротко висловив надію, що члени місцевого відділу не задоволяться дотеперішними осягненнями, але подвоять свою енерґію, а з подвоєною енерґією подвояться і наші досягнення. Зкінці зложив від місцевого відділу Р.З.Т. дарунок в сумі $25.00 і взивав присутних о добровільні жертви.

Тут наступила павза, підчас котрої т. Корчинський виступив ще раз і взивав присутних, щоб жертвували хто що може і помогли сплатити довг, який ще тяжить на нашім будинку. Рівночасно апелював до присутних, які не є членами, щоб не стояли осторонь від фронту орґанізованого робітництва. Залалася колекта, а опісля проголошено імена жертводавців і суму, яку кожний з них жертвував.

Другу половину концерту, яка складалася з 8-ох точок музичних творів, виконала дуже гарно Д.М.О. під діріґентурою т-ки Білінської. Не можна не поґратулювати товаришкам мандоліністкам за їхнє мистецьке виконання програми.

Мені впала в очі свіжа чистота салі і хороше прибрання сцени. На сцені виднів червоний прапор а на ньому золотими буквами виписано: "Пролетарі всіх країн єднайтеся!"

Неприємно вразив мене факт, що місцевий відділ Р.З.Т. був дуже слабо зарепрезентований на цьому святі. Цей відділ числить около 100 членів, однак на свято не прибуло більше як половина. Вони не віднеслись до цего свята так, як члени робітничої орґанізації повинні відноситися. Не треба звалювати орґанізаційну працю на плечі кількох товаришів, але треба працювати всім по своїм силам. Лиш тоді можна буде числити на успіх.

Тому що імена жертводавців були проголошені на концерті, я уважаю за річ непотрібну про голошувати їх в пресі. Ми дякуємо всім жертводавцям за їхні жертви і всім тим, які прибули до нас в той день, щоб відсвяткувати осьму річницю існування нашого відділу.

Іст Килдонан, Ман. *Член.*

ЧИ ВИ ВОРОГ СВОЇМ ПРИЯТЕЛЯМ?

Коли ні, то чому не постараєтеся, аби всі ваші приятелі читали "Укр. Роб. Вісти"? Ви зробите їм приятельську прислугу, як зробите їх передплатниками "Укр. Роб. Вістей".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС НА ЗАВЖДИ.

В неділю, 8. вересня ц. р., відійшов від нас на завжди тов. Іван Канджір.

Покійний родився у Галичині, в селі Родячині, повіт Городок Ягайлонський. Хоч тов. І. Канджір не був членом наших орґанізацій, бо не позволяла йому старість, через те був клясово свідомий, брав живу участь в дискусіях, в обороні робітничої кляси, ніколи се опускав зборів ТУРФДім чи Р.З.Т.

І помагав покійний в праці при будові Укр. Роб. Дому в Ріджайні, жертвуючи 25 доларів і годинник на розігравку вартости 15 доларів.

Тов. І. Канджір був дописувачем "Укр. Роб. Вістей", а в одному дописові з 7-го березня 1925 року, ось що писав ("Як треба працювати"):

"Я вже старий, маю 64 роки, 20 літ працював на фармі, але все мріяв про робітничу орґанізацію, цікавився робітничим рухом і бачу нині мої мрії здійснюються".

"Коли бачити, як працюють свідомі робітники, то й собі хочеться помолодіти і кинутися разом з ними до праці..."

Жалував покійний, що через свою старість, не міг бути членом Р.З.Т., яке помагає в часі каліцтва чи недуги, яка й не обминула покійного. Він мусів піти на операцію й після неї 7-го дня помер. Тіло покійного вкрили вінки, між якими не бракувало від наших братніх орґанізацій.

Похорон, що відбувся 10. вересня, був дуже гарний, деякі товариші полишили працю, щоби в останнє попрощатися з покійним. В домі працав на українській мові тов. Стефюк, а на цментарі працав в анґлійській мові тов. Стоке.

Спи, Дорогий Товаришу, нехай земля буде Тобі легкою.

Ріджайна, Саск. *Т. Кароїв.*

Дня 4. вересня вмер в Порт Артур, Онт., тов. Теодор Драганюк. Тов. Т. Драганюк родився 1888 року в селі Лайківці, на Буковині. Прибув до Канади в 1906 році. Він працював на залізних дорогах, в лісах і в папірні. Покійний працював тяжко ціле своє життя аж поки не захорів на сухоти, а це спричинило його передчасну смерть.

Товариш працював на дворі коло дерева, впав з великої купи дерева й потовк собі груди так сильно, що зачав кашляти і плювати кровю. До того ще покійний в місяці травні впав у воду, а вода на весні була зимна і він був так дуже змерз, що мусів йти до формана, щоби пустив його до дому. Та форман не звертав уваги на це і сказав: "Як хочеш йти до дому, то йди, але більше до роботи не вертайся". Почувши це товаришу, закусив зуби і працював до вечера. Опісля захорів і лежав дома пару місяців, а доктори брали гроші, як це були, а як не стало гроший тоді сказали: "Ми тебе відошлемо до санаторії до Торонта", і так зробили.

Покійний товариш пролежав там около 4 місяці і помер.

Тов. Т. Драганюк був передплатником "У.Р.В." а також членом ТУРФДім.

Він лишив вдову і двоє дітей, а також довг на хаті. Оставив рідню без цента. Покійний товариш працював ціле своє життя так тяжко і все для капіталістів, а для своїх дітей і оставшої вдови не оставив нічого. Доробився у золотій країні — немає що казати.

Спи, Дорогий Товаришу, хай земля Тобі буде лежкою по смерті.

Робкор.

Порт Артур, Онт.

Не забувайте про пресовий фонд української робітничої преси в Канаді!

ПРИХОДІТЬ ДИВИТИСЯ НА ФІЛЬМИ З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

Центральний Виконавчий Комітет ТУРФДім отримав дві прекрасні фільми з Радянської України п. н. "Тарас Трясило" і "Микола Джеря". Фільми ці демонструвалися через чотири місяці по західній Канаді, а тепер будуть показуватися в східній Канаді в такому порядку:

ВЕСТ ФОРТ ВИЛ'ЯМ, ОНТ. — В Українськім Робітничім Домі: "Тарас Трясило" — в середу, 30. жовтня; "Микола Джеря" — в четвер, 31. жовтня. Початок в годині 8.30 вечером.

ФОРТ ВИЛ'ЯМ, ОНТ. — В Українськім Робітничім Домі: "Тарас Трясило" — в пятницю, 1. листопада; "Микола Джеря" — в суботу, 2. листопада. Початок в годині 8.30 вечером.

ПОРТ АРТУР, ОНТ. — В Українськім Робітничім Домі: "Тарас Трясило" — в понеділок, 4. листопада; "Микола Джеря" — у вівторок, 5. листопада. Початок в годині 8.30 вечером.

КОНІСТОН, ОНТ. — В Українськім Робітничім Домі: "Тарас Трясило" — в четвер, 7. листопада; "Микола Джеря" — в пятницю, 8. листопада. Початок в годині 1-ій по полудні і 8.30 вечером.

СОДБОРІ, ОНТ. — В Українськім Робітничім Домі: "Тарас Трясило" — в суботу, 9-го. листопада в годині 11-ій рано і 8.30 вечером; "Микола Джеря" — в понеділок, 11. листопада в годині 11-ій рано і 8.30 вечером.

В кожній місцевости й кожна фільма показується тільки один раз на вечір, тому приходіть на час і кличте своїх знайомих. Не оминіть нагоди побачити дві прекрасні українські радянські історичні фільми.

Дальша подорож буде проголошена в слідуючих числах "Українських Робітничих Вістей". Всі ті місцевости, де нема наших відділів, а бажали би бачити в себе ці прекрасні українські фільми, нехай негайно зголошуються до Центрального Виконавчого Комітету ТУРФДім у Вінніпеґу, подаючи одночасно, чи є відповідна саля і чи є у ній електрика.

ПАТРІОТ

ВИСВІТЛЮВАТИМЕТЬСЯ

В ПЯТНИЦЮ, 1. ЛИСТОПАДА В ГОД. 8.30 ВЕЧЕРОМ

В СУБОТУ, 2. ЛИСТОПАДА ВІД 7-ОЇ ГОД. ВЕЧЕРОМ

В УКР. РОБІТНИЧІМ ДОМІ У ВІННІПЕҐУ

"ПАТРІОТ" — велика фільма, в якій змальоване життя, царювання й смерть російського царя Павла І., дурного сина, "великої мами", цариці Катерини. Ви не бачили царів в житті, то прийдіть подивіться на них на фільмі. Обовязково прийдіть, а побачите, які то царі, як вони правили народом, і якою смертю вони вмирали.

Фільма "Патріот" є одною з найкращих фільмів американської продукції. В ній головну ролю царя-варіята грає славний німецький артист Еміль Дженінгс.

Фільма показуватиметься в Укр. Роб. Домі тільки два вечері: в пятницю, 1. листопада в годині 8.30 вечером, а в суботу два рази від 7-ої годин вечером.

Приходіть громадно! Переказуйте своїм знайомим!